ROZDZIAŁ XVIII.

Przyjście Chrystusa i niektóre wypadki połączone z przyszłością kościoła.

Lecz gdy przyjdzie Duch prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę. Jana 16, 13.

Obietnice Chrystusowe

„Idę, abym wam przygotował miejsce, a gdy odejdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę zasię i wezmę was do siebie, żebyście, gdziem ja jest, i wy byli.“ Jana 14, 2. 3.

„Odchodzę, i zaś przyjdę do was.“ Jana 14, 28.

„Maluczko, a nie ujrzycie mię, i zasię maluczko, a ujrzycie mię, bo ja idę do Ojca.“ Jana 16, 16.

„Ale zasię ujrzę was, a będzie się radowało serce wasze.“ Jana 16, 22.

Jego wierność

„Nie omieszkiwać Pan z obietnicą przyjścia swego.“ 2 Piotra 3, 9.

„Trzymajmy wyznanie nadziei niechwiejące się; boć wierny jest ten, który obiecał . . . a to tem więcej, czem więcej widzicie, iż się on dzień przybliża.„ Żyd. 10, 23-25.

„Boć jeszcze bardzo, bardzo maluczko, a oto ten, który przyjść ma, przyjdzie, a nie omieszka. Żyd. 10, 37.

„Albowiem się przybliża przyjście Pańskie.“ Jakóba 5, 8.

„Zaiste, przyjdę rychło.“ Ob. 22,20.

Nadzieja kościoła Chrystusowego (a)

„Drugi raz się okaże bez grzechu tym, którzy go oczekują ku zbawieniu.“ Żyd. 9, 28.

„Aleć nasza rzeczpospolita (b) jest w niebiesiech, skąd też zbawiciela oczekujemy, Pana Jezusa.“ Fil. 3, 20.

„Oczekując przysposobienia synowskiego, odkupienia ciała naszego.“ Rzym. 8, 23.

„Oczekujcie objawienia Pana naszego Jezusa Chrystusa.“ 1 Kor. 1, 7.

„Oczekując onej błogosłowionej nadziei, i objawienia chwały wielkiego Boga i Zbawiciela naszego Jezusa Chrystusa.“ Tyt. 2, 13.

„A Pan niech sprawuje serca wasze ku miłości Bożej i ku cierpliwemu oczekiwaniu Chrystusa.“ 2 Tes. 3, 5.

„I oczekiwali Syna jego z niebios, którego wzbudził od umarłych, to jest Jezusa.“ 1 Tess. 1-10.

Zachwycenie kościoła z ziemi.

Przyjście Chrystusa na po-

„Gdyż sam (d) Pan z okrzykiem, z głosem archanielskim i z trąbą (e) Bożą (f) zstąpi z nieba. 1 Tes. 4, 16.

(a) Wszyscy wierzący obecnego wieku. 1 Kor. 12, 12 do 13. 27.

(b) Nasze obywatelstwo. Jana 17, 16; Ef. 2, 19; Żyd. 11, 10. 13. 16; r. 12, 22.

(d) Osobiście, ale widziany tylko przez wierzących, którzy będą zachwyceni. Jana 14, 19; Dz. Ap. 1, 3-4. 9; r. 9, 7; r. 10, 40-41; 1 Kor. 15, 5-8.

(ə) Zrozumią tylko ci, do których się to będzie odnosić Jana 12, 28-29; Dz. 9, 4-7.

(f) Gdy Bóg zstąpił na górę Synaj, dał się słyszeć dwa razy głos trąby; Exod. 19, 11. 17. Tak samo będzie w czasie przyjścia Jezusa po kościół swój. Na pierwszy głos trąby umarli zmartwychwstaną, na drugi zaś żywi zostaną przemienieni.

wietrze jako oblubieńca po oblubienicę swą kościół (c)

„Na trąbę ostateczną (f), albowiem zatrąbi". 1 Kor. 15, 52.

„Tak Bóg i tych, którzy zasnęli (g) w Chrystusie, przywiedzie z nim." 1 Tess. 4, 14.

„Pomarli w Chrystusie powstaną najpierwej." 1 Tess, 4, 16.

„W Chrystusie wszyscy ożywieni będą... ci, co są Chrystusowi, w czasie przyjścia jego." 1 Kor. 15, 22-23.

Zmartwychwstanie umarłych w Chrystusie

„Umarli wzbudzeni będą w nieskazitelności... wzbudzeni w sławie... wzbudzeni w mocy... wzbudzone ciało duchowe." 1 Kor. 15, 42-44; i 52.

Przemienienie żyjących wiernych

„My, którzy żywi pozostaniemy do przyjścia Pańskiego, nie (a) uprzedzimy onych, którzy zasnęli." Tess. 4, 15.

„Nie wszyscy zaśniemy, ale wszyscy przemienieni będziemy, bardzo prędko, w okamgnieniu... a my będziemy przemienieni." (b) 1 Kor. 15, 51-52.

„Który przemieni ciało podłe (c) aby się podobne stało chwalebnemu ciału jego." Filip. 3, 20-21.

„A jakośmy nosili wyobrażenie ziemskiego, tak będziemy nosili wyobrażenie niebieskiego." 1 Kor. 15, 49,

(c) Czuwajcież tedy, bo nie wiecie, kiedy Pan przyjdzie. Mrk. 13, 33-37.

(g) Święci starego testamentu w ten sam czas otrzymają też chwalebne ciała Żyd. 11, 39-40.

(a) Nie pójdziemy przed nimi, ale wspólnie z nimi.

(b) Śmierć zostanie połknięta przez zwycięstwo, 1 Kor. 15, 54; a śmiertelność przez żywot 2 Kor. 5, 4.

(c) Ciało upokorzone, poniżone, Łuk. 1, 48; Dz. 8, 33; Filip. 2, 8.

„Boć musi to, co jest skazitelnego, przyoblec nieskazitelność, i co jest śmiertelnego przyoblec nieśmiertelność“. 1 Kor. 15, 53.

Razem wzięci naprzeciwko Panu na powietrze (d)

„Zatem my żywi, którzy pozostaniemy, wespół z nimi zachwyceni będziemy w obłokach naprzeciwko Panu na powietrze.“ 1 Tess. 4, 17.

„Przyjście Pana naszego Jezusa Chrystusa i nasze zgromadzenie do niego.“ 2 Tess. 2, 1.

„A tak zawsze z Panem będziemy.“ 1 Tess. 4, 17.

„Żebyście, gdziem ja jest, i wy byli.“ Jana 14, 3.

„Aby byli ze mną . . . aby oglądali chwałę moją.“ Jana 17, 24.

Na zawsze pozostaniemy z Panem

„Gdziem ja jest, tam i sługa mój będzie.“ Jana 12, 26.

„Nie zginą na wieki.“ Jana 10, 28.

„Bo ja żyję, i wy żyć będziecie.“ Jana 14, 19.

„Abyśmy . . . wespół z nimi żyli.“ 1 Tess. 5, 10.

„Albowiem ten króciuchny i lekki ucisk nasz nader zacnej chwały wieczna wagę nam sprawuje. 2 Kor. 4, 17.

"Wzięli obietnicę wiecznego dziedzictwa.“ Żyd. 9, 15; 1 Piotra 1, 4.

„Kto zwycięży, uczynię go filarem w kościele Boga mojego (e) a więcej z niego już nie wynijdzie.“

(d) Odkupienie nabytej własności. Rzym. 8, 23; Ef. 1, 14.

(e) Zwycięzca. Obj. 3, 12; 1 Jana 5, 4—5.

Chrystusowa stolica sądowa (b)

„Albowiem (c) musimy się wszyscy pokazać przed stolicą Chrystusową, aby każdy odniósł, co czynił w ciele, według tego, co czynił, lub dobre, lub złe.“ 2 Kor. 5, 10.

„Gdyż (c) wszyscy staniemy przed stolicą Chrystusową . . . każdy z nas sam za się odda rachunek Bogu.“ Rzym. 14, 10-12.

Objawienie wartości uczynków

„A oto przychodzę rychło, a zapłata moja ze mną jest, abym oddał każdemu według uczynków jego.“ Ob. 22, 12.

„Każdego robota jawną będzie . . . a każdego robotę jaka jest, ogień doświadczy.“ 1 Kor. 3, 13.

„A tak nie sądźcie przed czasem, ażby Pan przyszedł, który też oświeci co skrytego jest w ciemności i objawi rady serc, a tedy każdy będzie miał chwałę od Boga.“ 1 Kor. 4, 5.

Dobre

„Jeźli czyja robota zostanie, którą na nim (d) budował, zapłatę weźmie.“ 1 Kor. 3, 14.

„Każdy, coby uczynił dobrego (e), za to odniesie nagrodę od Pana.“ Ef. 6, 8.

lub złe.

„A ten, co krzywdę czyni, odniesie zapłatę ukrzywdzenia.“ Kol. 3, 25.

„Jeźli czyja robota zgore, ten szkodę podejmie; lecz on sam będzie

(b) Dla chrześcijan tylko odnośnie do ich pracy i wierności. Rzym. 14, 4. 10. 12.

(c) Kościół Chrystusa, czyli święci zbawieni. 2 Kor. 1. 1.

(d) Fundament, którym jest sam Jezus Chrystus. Iz. 28, 16; 1 Kor. 3, 11.

(e) Służąc jako Panu. Efez. 6, 7.

zbawiony (f), wszakże tak jako przez ogień . . . albowiem kościół Boży święty jest, którym wy jesteście."
1. Kor. 3, 15-17.

Nagroda za wierność.

„Każdy swoją zapłatę weźmie, według pracy swojej." 1 Kor. 3, 8.

„Nagroda powołania z góry."
Filip. 3, 14.

„Zapłata dziedzictwa." Kol. 3, 24.

„Królestwo." Jakób 2, 5.

„Koronę żywota." Jakób 1, 12; Ob. 2, 10.

„Koronę sprawiedliwości."
2 Tym. 4, 8.

„Koronę chwały." 1 Piotra 5, 4.

„Koronę nieskazitelną." 1 Kor. 9, 25.

„Rzeczy, które Bóg dla swych przygotował." 1 Kor. 2, 9.

„Każdy będzie miał chwałę od Boga." 1 Kor. 4, 5.

Wesele Barankowe i oblubienicy jego.

„Przyszło wesele Barankowe, a małżonka (a), jego przygotowała się. I dano jej, aby się oblekła w bisior czysty i świetny; albowiem bisior są usprawiedliwienia świętych."
Ob. 19, 7-8.

„Chrystus umiłował kościół, i wydał samego siebie zań . . . aby go sobie wystawił chwalebnym kościołem, nie mającym zmazy, ani zmarszczki, albo czego takiego, ale iżby był święty i bez nagany." Ef. 5, 25—27.

(f) Dla nich niema potępienia. Jana 5, 24; Rzym. 8, 1.

(a) Chrystus i kościół jego. Ef. 5, 32.

W międzyczasie pomiędzy zachwyceniem wierzących na powietrze a powrotem Jezusa na ziemię, na świecie będzie „wielki ucisk" przez siedem lat (1). W czasie tym żydzi, którzy powrócą do Palestyny w stanie niewiary (2) odbudują świątynię Salomona (3) i zawrą siedmioletnie przymierze z antychrystem (4), który objawi im się jako mesjasz. Po upływie trzech i pół lat ów antychryst objawi się w swojej prawdziwej postaci jako „człowiek grzechu" (5), zabije dwóch świadków, którzy w tym czasie będą prorokować (6). Żydom nie dozwoli na dalsze odprawianie nabożeństw i składanie ofiar według ich zakonu (7), zamiast czego każe wystawić swój obraz na miejscu świętem (8). Djabeł ze swymi aniołami zostanie zrzucony na ziemię, mając wielki gniew, ponieważ czas będzie krótki (9). Po upływie trzech i poł lat (10) antychryst podbije Jeruzalem (11) i nastanie czas owego „wielkiego ucisku", jaki nie był od początku świata, ani potem będzie (12), który pod panowaniam antychrysta (13) i fałszywego proroka (14) przyjdzie na wszystek świat (15) Karą śmierci będzie karany każdy, kto odmówi pokłonu obrazowi bestji (16), prześladowanie będą cierpieli ci wszyscy, którzy nie zechcą przyjąć piętna bestji (17). Trzecia część Żydów w Palestynie przejdzie przez ten ucisk (18), a Jezus zgromadzi ich do Jerozolimy (19), aby zostali oczyszczeni z swych nieprawości (20).

Wszystkie narody zbiorą się przeciw miastu Jeruzalem, i zdobędą je, obywateli zaś obrabują i połowę ich uprowadzą do niewoli (21). Ostatki Izraela przestaną ufać temu, który ich niszczył, obrócą oczy swe na świętego Izraelskiego (22). Królowie ziemscy powstaną przeciw Bogu i pomazańcowi jego (23).

(1) Dan. 9, 27; Obj. 11, 3. 7; 13, 5.
(2) Iz. 6, 13; 17, 10—11; 18, 4—5; 66, 3—4.
(3) Iz. 66, 1—2; Ob. 11, 1—2.
(4) Dan. 9, 27; Jana 5, 43.
(5) Dan. 9, 27; 2 Tess. 2. 3; Ob. 11, 7; 13, 1.
(6) Ob. 11, 3—7.
(7) Dan. 9, 27; 11, 31; 12, 11.
(8) Mat. 24, 15; 2 Tess. 2, 4. Ob. 13, 14—15.
(9) Ob. 12, 7—12.
(10) Dan. 7, 25; 9, 27; Ob. 13, 5.
(11) Dan. 9, 26; Łuk. 21, 24; Ob. 11, 2,
(12) Jer. 30, 7; Dan. 12, 1; Mat. 24, 21; Ob. 13. 14, 17.
(13) Dan. 7, 21. 25; 2 Tes. 2, 2; Obj. 13, 1.
(14) Ob. 13, 11. 17; 19, 20.
(15) Ob. 3, 10.
(16) Ob. 13, 15; 20, 4.
(17) Ob. 13, 16—17.
(18) Zach. 13, 8, 9.
(19) Ezech. 22, 19.
(20) Iz. 1, 21—25; 4, 4; Ezech. 22, 17—22; Sof. 1, 12—13; Zach. 13, 9,
(21) Zach. 14, 2.
(22) Iz. 4, 3; 10. 20—21; 17, 6—8; Jer. 2, 27; Oz. 5, 15; Zach. 13, 9.
(23) Ps. 2, 1—3; Ob. 16, 14. 16; 17, 14; 19, 19.

Wtenczas objawi się Pan (24), ze wszystkimi świętymi swymi, aby karać swych nieprzyjaciół i wyswobodzić lud swój. (25)

Przyjście Jezusa na ziemię jako króla.

Objawienie się.

„Ten Jezus, który w górę wzięty jest od was do nieba, tak przyjdzie, jakoście go widzieli idącago do nieba." Dz. 1, 11.

„I staną nogi jego w on dzień na górze Oliwnej." Zach. 14, 4.

„A zaraz po utrapieniu onych dni ujrzą Syna człowieczego, przychodzącego na obłokach niebieskich z chwałą i mocą wielką." Mat. 24, 29—30; Mar. 13, 26; Łuk. 21, 27.

„Ujrzycie Syna człowieczego, siedzącego na prawicy Bożej, i przychodzącego z obłokami niebieskiemi." Mrk. 14, 62; Mat. 26, 64.

„Oto idzie z obłokami, i ujrzy go wszelkie oko." Obj. 1, 7.

Patrzeć będą na mię, którego przebodli." Zach. 12, 10.

„Objawienie Pana Jezusa z nieba z Aniołami mocy jego." 2 Tess. 1, 7; Mat. 25, 31.

„I widziałem niebo otworzone, a oto koń biały, a tego, który siedział na nim, zwano Wiernym i Prawdziwym." Obj. 19, 11.

„Albowiem oto Pan wychodzi z miejsca swego, aby nawiedził nieprawość mieszkających na ziemi." Iz. 26, 21. (Mich. 1, 3.)

(24) Iz. 13, 3—6; 26, 21; Zach. 14, 3.

(25) Iz. 50, 2; 60, 5—6; Oz. 5, 15; Zach. 12, 9—10; Mal. 4, 1—3; Łuk. 21, 28.

Razem z kościołem swym.

„Bo przyjdzie do Syonu odkupiciel, i do tych, którzy się odwracają od występków w Jakóbie.“ Iz. 59. 20.

„Zaśpiewaj a rozraduj się, córko Syońska bo oto ja przyjdę, a mieszkać będę w pośród ciebie, mówi Pan.“ Zach. 2, 10.

„A wojska, które są na niebie, szły za nim na koniach białych, obleczone lnem cienkim, białym i czystym.“ Ob. 19; 14. (a)

„Którzy są z nim, powołani i wybrani i wierni.“ (b) Ob. 17, 14.

„Gdy przyjdzie Pan, Bóg mój i wszyscy święci z nim.“ Zach. 14, 5.

„Oto Pan idzie z świętymi tysiącami swymi.“ Juda 14.

„Przyjście Pana naszego Jezusa Chrystusa ze wszystkimi świętymi jego.“ 1 Tess. 3, 13.

„Ale gdy się Chrystus, on żywot nasz pokaże, tedy i wy (c) okażecie się z nim w chwale.“ Kols 3, 4.

„Gdy się objawi, podobni mu będziemy.“ 1 Jana 3, 2.

„Objawienia dzieci Bożych.“ Rzym. 8, 19.

Moc antychrysta zostanie sparaliżowana Głosem Chrystusa a sam antychryst zostanie zniesiony (1). On i fałszywy prorok zostaną wrzuceni żywo do jeziora ognistego (2). Dziesięć królów sprzymierzeńców bestji, zostanie pobitych mieczem Króla królów

---

(a) Bisiór czysty i świetny, to usprawiedliwienie świętych (Obj. 19, 8).

(b) Powołał, których przejrzał Rzym. 8, 29; Mat. 7, 23: Ob. 1, 6; „wybrani“ Ef. 1, 1—4.

(c) „Święci“. Kolos. 1, 2.

(1) Iz. 11, 4; Dan. 7, 11; 2 Tess. 2, 8.

(2) Iz. 30, 31—33; Ob. 17, 8; 19, 20.

i Pana panów (3). Djabeł zostanie na tysiąc lat związany i wrzucony do przepaści (4). Ci, którzy podczas panowania antychrysta zostaną pobici dla świadectwa Chrystusowego, zmartwychwstaną, aby wziąć udział w królowaniu Jezusa na ziemi (5).

Zmartwychwstanie sprawiedliwych (a).

„I widziałem dusze pościnane dla świadectwa Jezusowego, i dla słowa Bożego, (b) i którzy się nie kłaniali bestji ani obrazowi jej, i nie przyjęli piętna jej na czoło swoje i na rękę swoję; i ożyli, i królowali z Chrystusem tysiąc lat." Ob. 20, 4.

„I pojdą ci, którzy dobrze czynili, na powstanie żywota." Jana 5, 29.

„Ocucą się ku żywotowi wiecznemu." Dan. 12, 2.

„Toć jest pierwsze zmartwychwstanie." Ob. 20, 5. (c)

Królowanie Chrystusa na ziemi

„A za dni tych królów (d) wzbudzi Bóg niebieski królestwo, które na wieki zepsute nie będzie." Dan. 2, 44.

„Wzbudzę Dawidowi latarośl sprawiedliwą, a będzie królował król, a poszczęści mu się; sąd zaiste i sprawiedliwość będzie czynił na ziemi." Jer. 23, 5.

„Da mu Pan Bóg stolicę Dawida, ojca jego." Łuk. 1, 32—33; Iz. 9, 7.

„Jamci postanowił króla mojego nad Syonem." Ps. 2, 6.

---

(3) Ps. 2, 4—5; 110, 5; Zach. 12, 9; Ob. 17, 14; 19, 21.

(4) Ob. 20, 2—3.

(5) Ob. 20, 4—6.

(a) O innych zmarłych zobacz Ob. 20, 5.

(b) Pod rządami antychrysta. Ob. 6, 9; 13, 15.

(c) Włączając Chrystusa w pierwszym rzędzie, a potem ci co są Chrystusowi w czasie przyjście jego. 1 Kor. 15, 23; tu też włączeni są męczennicy z czasu panowania antychrysta Ob. 20, 4.

(d) Antychryst i jego przymierzeńcy królowie. Dan. 7, 24; Ob. 17, 12—13.

„Gdy królować będzie Pan zastępów, na górze Syońskiej, i w Jeruzalemie, i przed starcami swymi w wielkiej sławie." Iz. 24, 23. (Mich. 4, 7)

„Król Izraelski jest Panem w pośrodku ciebie, nie oglądasz więcej złego". Sof. 3, 15.

„Bo on musi królować, pókiby nie położył wszystkich nieprzyjaciół pod nogi jego." (e) 1 Kor. 15, 25.

„I będą mu się kłaniać wszyscy królowie; wszystkie narody służyć mu będą." Ps. 72, 11.

„Królestwa świata stały się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego." Ob. 11, 15.

„Będzie panował od morza aż do morza, i od rzeki aż do kończyn ziemi." Ps. 72, 8; (Zach. 9, 10).

„A Pan będzie królem nad wszystką ziemią; w on dzień będzie Pan jeden; imię Jego jedno. Zach. 14, 9.

„Król królów i Pan panów."
Ob. 19, 16.

Z oblubienicą swą kościołem.

„Z nim też królować będziemy."
2 Tym. 2, 12.

„Dziedzicami Bożymi, a współdziedzicami Chrystusowymi . . . z nim uwielbieni." Rzym. 8, 17.

„Kto zwycięży, dam mu siedzieć na stolicy mojej." Ob. 3, 21.

„I uczyniłeś nas Bogu naszemu królami i kapłanami, i królować będziemy (a) na ziemi." Obj 5, 9—10.

(e) „Każde kolano mi się ukłoni." Iz. 45, 23; Filip. 2, 9—11.

(a) Czyli nad ziemią.

„Uczynił nas królami i kapłanami Bogu i Ojcu swemu.“ Ob. 1, 6.
„Ojcu ... który nas przeniósł do królestwa Syna swego umiłowanego.“ Kolos. 1, 12—13.
„I widziałem stolicę, a usiedli (b) na nich, i dany im jest sąd.“ Ob. 20, 4.
„Święci będą sądzili świat“ 1 Kor. 6, 2. —

Królestwo Boże zostanie na ziemi założone, a wszyscy, którzy dają zgorszenie, zostaną z niego usunięci (1). Jezus będzie sądził najprzód swój lud t. j. żydów za ich niedowiarstwo względem niego (2), potem wszystkie inne narody, za ich obchodzenie się z Izraelem w czasie ich utrapienia (3). Dziesięciu pokoleniom Izraelskim, po ich oczyszczeniu (4), zostanie przywrócona ziemia ojców (5), a Juda razem z Benjaminem tworzyć będą jeden naród (6). Chrystus Pan zawrze z ludem swym nowe przymierze (7), odpuści im grzechy ich i pamiętać ich więcej nie będzie (8). Będzie karał wszystkich nieprzyjaciół ludu swego (9), włącznie Goga i Magoga z ich armją (10), którzy zostaną zwyciężeni i zniszczeni. (11) Izrael posiądzie w całości ziemię swą (12), według obietnicy (13), włącznie z wielką puszczą, która „zakwitnie jako róża“ (14). Świątynia (15) i miasto Jerozolima (16) zostaną odbudowane podług planu Bożego; lewici powrócą

(b) Święci, wojska, które są na niebie. Ob. 19, 8—14.
(1) Iz. 13, 9; 33, 14; Mat. 13, 30, 41.
(2) Mat. 25, 14—30; Łuk. 19, 12—27.
(3) Joel 3, 2. 12; Mat. 25, 31—46; Dz. 17, 31.
(4) Ezech. 20, 33—38; Amos 9, 9—10.
(5) Iz. 49, 12—23; Ezech. 20, 40—42; 36, 24; Amos 9, 14—15.
(6) Iz. 11, 13; Ezech. 37, 16—24; Ozeasz 1, 11.
(7) Jer. 31, 31—33: 32, 40; 50, 4—5; Ezech. 37, 26; Rzym. 11, 26—27; Żyd. 8, 8—11.
(8) Iz. 60, 21; Jer. 31, 34; 33, 8; 50, 20; Ezech 36, 25—33; Mich. 7, 18. 19; Żyd. 8, 12.
(9) Iz. 2, 17—21; 26, 9; 34, 2: Ezech. 28, 26; Mich. 5, 15; Nah. 1, 8.
(10) Ezech. 38, 1—17.
(11) Ezech. 38, 18 do 39, 11.
(12) Ezech. 47, 13 do 48, 29.
(13) Gen. 15, 18; Deut. 11, 24; Joz. 1, 4.
(14) Iz. 32, 15; 35, 1—2; 51, 3; Ezech. 36, 33—36.
(15) Ezech. 40, 1 do 43, 17
(16) Iz. 60, 10; Jer. 31, 38. 40. Ezech. 48, 15—17 i 30—35; Zach. 14, 10—11.

i bedą odprawiane Panu nabożeństwa i ofiary (17). Nikt nie będzie szkodził, ani zabijał na wszystkiej górze świętej (18). Pan przyłoży powtóre rękę swą, aby przywrócić wszystkiego Izraela ze wszystkich stron ziemi (19), Jeruzalem stanie się chwałą i radością całej ziemi (20). Pan w pośrodku ludu swego (21) będzie jego chwałą i wieczną światłością, ponieważ nocy tam nie będzie (22). Wszystkie narody przyjdą oddać pokłon królowi i obchodzić swieto namiotów (23). Ziemia będzie napełniona chwałą Pańską (24).

Nowe niebieskie Jeruzalem Domem oblubienicy Chrystusowej.

„I przyszedł do mnie jeden z onych siedmiu Aniołów i rzekł mi: Chodź, pokażęć oblubienicę, małżonkę Barankową... i pokazał mi miasto wielkie, ono święte Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga.“ Ob. 21, 9—10.

„I imię miasta Boga mego, nowego Jeruzalemu, które zstępuje z nieba od Boga mego.“ Ob. 3, 12.

„Mur wielki i wysoki, mający bram dwanaście, a na onych bramach dwanaście Aniołów, i imiona napisane, które są dwanaście pokoleń synów Izraelskich.“ Obj. 21, 12.

Jego wielkość i piękność.

„A mur miasta miał gruntów dwanaście, a na nich dwanaście imion dwunastu Apostołów Barankowych.“ Obj. 21, 14.

„A grunty muru miasta ozdobione były wszelkim kamieniem drogim.“ Obj. 21, 19.

(17) Ezech. 43, 18 do 46, 24; Mal. 3, 3—4.

(18) Iz. 11, 6—9; 33, 24; 35, 9; 55, 13; 65, 25; Ezech. 34, 25; Oz. 2, 18; Ob. 22, 3.

(19) Iz. 11, 11—12; Jer. 50, 4—5; Ezech. 39, 25—28.

(20) Ps. 48, 2; Iz. 1, 26; 60, 14; 62. 7; 65, 18; Jer. 31, 23; Zach. 8, 3.

(21) Ezech. 48, 35; Joel 3, 17, 21; Sof. 3, 15—17; Zach. 2, 10.

(22) Iz. 60, 19. 20; Zach. 2, 5; Ob. 22, 5.

(23) Iz. 2, 1—3; Jer. 3, 17; Mich. 4, 2; Zach. 8, 20—22; 14, 16—19.

(24) Num. 14, 21; Ps. 72, 19; Iz. 11, 9; Żyd. 2, 14.

Jego chwała i czystość.

„A dwanaście bram jest dwanaście pereł; a każda brama była z jednej perły, a rynek miasta złoto czyste, jako szkło przezroczyste.“
Ob. 21, 21.

„Alem kościoła nie widział w niem; albowiem Pan Bóg wszechmogący jest kościołem jego, i Baranek.“ „A nie potrzebuje to miasto słońca ani księżyca, aby świeciły w niem; albowiem chwała Boża oświeciła je, a świecą jego jest Baranek.
Ob. 21, 22—23.

„Mając chwałę Bożą, którego światłość podobna była kamieniowi najkosztowniejszemu, jako kamieniowi jaspisowi, na kształt kryształu przezroczystego.“ Ob. 21, 11.

„A narody, które będą zbawione, będą chodziły w świetle jego, a królowie ziemscy chwałę i cześć swoję do niego przyniosą. A bramy jego nie będą zamknięte we dnie; albowiem tam nocy nie będzie.“
Ob. 21, 24—25.

„I nie wnijdzie do niego nic nieczystego, i czyniącego obrzydliwość, tylko ci, którzy są zapisani w księgach żywota Barankowych.“
Ob. 21, 27.

Po upływie tysiąca lat, szatan będzie rozwiązany z ciemnicy swojej na krótki czas (1). Wynijdzie, aby zwodzić narody które są na czterech węgłach ziemi, Goga i Magoga, aby je zgromadził do bitwy (2). Otoczą oni obóz święty i miasto umiłowane od Boga (3), lecz zstąpi ogień od Boga

(1) Ob. 20, 3—7.
(2) Ob. 20, 8.
(3) Jeruzalem, zobacz Iz. 4, 3.

z nieba i pożre je (4). Djąbeł, który je zwodził, zostanie wrzucony w jezioro ognia i siarki, gdzie przedtem była wrzucona bestja i fałszywy prorok, i będą męczeni we dnie i w nocy na wieki wieków (5).

Sąd całej ziemi.

„I widziałem stolicę wielką i białą, i siedzącego na niej." Ob. 20, 11.

„Pan Jezus Chrystus, który ma sądzić żywych i umarłych." 2 Tym. 4, 1.

„On jest onym, postanowionym od Boga, sędzią żywych i umarłych." Dz. 10, 42; (1 Piotra 4, 5).

„Bo Ojciec wszystek sąd dał Synowi." Jana 5, 22.

„I widziałem umarłych (a) wielkich i małych, stojących przed oblicznością Bożą" (b). Ob. 20, 12.

Zmartwychwstanie bezbożnych.

„I wydało morze umarłych, którzy w niem byli, także śmierć i piekło (c) wydało umarłych, którzy w niem byli." Ob. 20, 13.

„Ale ci, którzy źle czynili, na powstanie sądu. Jana 5, 29.

„Ocucą się na pohańbienie i na wzgardę wieczną." Dan. 12, 2.

Ostatni sąd.

„A księgi otworzone są; i druga księga także otworzona jest, to jest księga żywota; i sądzeni są umarli według tego, jako było napisano w onych księgach, to jest według uczynków ich." Ob. 20, 12.

---

(4) Ob. 20, 9.
(5) Ob. 20, 10.
(a) Ci, którzy nie mieli udziału w czasie pierwszego zmartwychwstania. Zobacz Ob. 20, 5—6.

(b) Jezus Chrystus jest Syn Boży. Jana 5, 22; Rzym. 2, 16.

(c) Groby mające moc nad ciałem.

„A jeźli się kto nie znalazł napisany w księgach żywota, wrzucony jest w jezioro ogniste.“ Ob. 20 15.

„Jezioro gorejące ogniem i siarką; Tać jest śmierć wtóra.“ Ob. 21, 8.

Ostatni nieprsyjaciel.

„A ostatni nieprzyjaciel, który będzie zniszczony, jest śmierć.“
1 Kor. 15, 26.

„A śmierć i piekło (d) wrzucone są w jezioro ogniste. Tać jest śmierć wtóra.“ Ob. 20, 14.

Niebo i ziemia przeminęły

„Niebo i ziema przeminą.“
Mrk. 13, 31.

„Niebiosa z wielkim trzaskiem przeminą, a żywioły rozpalone ogniem stopnieją, a ziemia i rzeczy, które są na niej, spalone będą (a); niebiosa gorejące rozpuszczą się, a żywioły pałające stopnieją.“ 2 Piotra 3, 10—12.

„Niebiosa jako dym zniszczeją, a ziemia jako odzienie zwiotszeje.“
Iz. 51, 6.

„One pominą . . . a jako odzienie zwiniesz je, i będą odmienione.“
Żyd. 1, 11—12.

„Przed którego obliczem uciekła ziemia i niebo (b), a miejsce im nie jest znalezione.“ Ob. 20, 11.

Nowe niebo i nowa ziemia

„I rzekł ten, który siedział na tronie: Oto wrzystko nowe czynię.“
Ob. 21, 5.

„Albowiem oto Ja tworzę niebiosa nowe, i ziemię nową.“ Iz. 65, 17.

(d) Po grecku „hades“.

(a) Porównaj Gen. 6, 11, 13; 9, 11. 16; Iz. 24, 5; 2 Piotra 3, 7.

(b) Zobacz Ps. 68, 9; Nah. 1, 5; Ijob 15, 15; 25, 5.

„Potemem wiedział niebo nowe i ziemię nową, albowiem pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęła, a morza już więcej nie było.“ Ob. 21, 1.

„Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka.“ 2 Piotra 3, 13.

Bóg wszystkiem we wszystkich

„A potem będzie koniec, gdy odda królestwo Bogu i Ojcu, gdy zniszczy wszelkie przełożeństwo, i wszelką zwierzchność i moc.“ 1 Kor. 15, 24.

„A gdy mu wszystkie rzeczy poddane będą, tedy też i sam Syn będzie poddany temu, który mu poddał wszystkie rzeczy, aby był Bóg wszystkiem we wszystkiech.“ 1 Kor. 15, 28.

Oblubienica Baranka.

„A ja Jan widziałem ono święte miasto Jeruzalem nowe, zstępujące z nieba, od Boga zgotowane, jako oblubienicę ubraną mężowi swemu.“ (a) Obj. 21, 2.

Bóg mieszka z ludźmi.

„Oto przybytek Boży z ludźmi, i będzie mieszkał z nimi; a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi, będąc Bogiem ich. I otrze Bóg wszelką łzę z oczu ich; a śmierci tam więcej nie będzie, ani smutku, ani krzyku, ani boleści nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły.“ Ob. 21, 3—4.

(a) „Aby okazał w przyszłych wiekach ono nader obfite bogatwo łaski swojej, z dobrotliwości swojej przeciwko nam w Chrystusie Jezusie.“ Ef. 2, 7.

„Oko nie widziało i ucho nie słyszało i na serce ludzkie nie wstąpiło, co nagotował Bóg tym, którzy go miłują. Ale nam to Bóg objawił przez Ducha swojego; albowiem duch wszystkiego się bada, i głębokości Bożych." 1 Kor. 2, 9—10.

„A ten, który nas ku temu właśnie przygotował, jestci Bóg, który nam też dał zadatek Ducha." 2 Kor. 5, 5.

„Temu niech będzie chwała w kościele przez Chrystusa Jezusa po wszystkie czasy na wieki wieków. Amen." Ef. 3, 21.

„Przetoż najmilsi! tego oczekując, starajcie się, abyście bez zmazy i bez nagany od niego znalezieni byli w pokoju." 2 Piotra 3, 14.

Cytaty.

Dla wygody czytelników podajemy następujące cytaty główniejszych ustępów, tyczących się powrotu naszego Pana, w tym porządku, jak je znajdujemy w Pismie św. z oznaczeniem w krótkich słowach ich treści.

Deut. 33, 2.	— Góra Synaj, Góra Seir, przemienienie i powtórne przyjście ze świętymi.
Psalm 2.	— Syn otrzyma dziedzictwo narodów.
„ 67, 5.	— Będzie sądził i sprawował narody.
„ 96, 10—13.	— Pan idzie, aby sądzić narody.
„ 98, 9.	— On będzie sądził okrąg świata.
„ 102, 17.	— Pan pobuduje Syon, okaże się w chwale.
Dan. 7, 13—14.	— Syn człowieczy przyjdzie, aby otrzymać królestwo.
Oz. 6, 3.	— Przyjdzie jako deszcz na wiosnę i w jesieni.
Zach. 12, 10.	— Izrael go ujrzy i przyjmie.
„ 14, 4.	— Nogi jego staną na górze Oliwnej.
„ 14, 5.	— Przyjdzie ze świętymi swymi.
Mat. 16, 27.	— Przyjdzie w chwale Ojca swego.
„ 19, 28.	— Usiądzie na stolicy chwały swojej.
„ 24.	— Wyjaśnienie trzech pytań uczniów.
„ 25, 1—12.	— Chrystus jako oblubieniec.
„ 25, 13—30.	— Sąd nad sługami.
„ 25, 31—46.	— Sąd nad narodami.
„ 26, 64.	— Przyjdzie na obłokach niebieskich.
Mrk. 8, 38.	— Kogo Syn człowieczy wstydzić się będzie.
„ 13.	— Wyjaśnienie trzech pytań uczniów.
„ 14, 62.	— Przyjdzie na obłokach niebieskich.
Łuk. 9, 26.	— Kogo Syn człowieczy wstydzić się będzie.

Łuk. 12, 35—48. — Biodra przepasane — świece zapalone.
„ 17, 20—37. — Noe, Lot itd.
„ 18, 8. — Mało wiary na ziemi.
„ 19, 11—28. — Odszedł aby, otrzymać królestwo i wrócić. Dziesięć talentów.
„ 21. — Objaśnienie trzech pytań uczniów,
Jana 1, 51. — Niebo otwarte, anioły zstępujące.
„ 14, 3. — Obietnica: przyjdę i wezmę was.
„ 14, 18. — Przyjdę zasię do was.
„ 14, 28. — Odchodzę i zaś przyjdę.
„ 21, 22. — Jeżelibym chciał... aż przyjdę.
Dziej. 1, 10—11. — Ten sam Jezus przyjdzie.
„ 3, 19—21. — Czasy ochłody.
1 Kor. 1, 4—8. — Oczekujcie objawienia Pana Jezusa.
„ 4, 5 — Nie sądźcie przed czasem, ażby Pan przyszedł.
„ 11, 26. — Wieczerza Pańska, aż przyjdzie.
„ 15, 23. — Porządek zmartwychwstania w czasie przyjścia jego.
„ 16, 22. — Przeklęstwo, „Maran — ata."
2 Kor. 1, 14. — Chluba w dzień Pana Jezusa.
Filip. 1, 6—10. — Aż do dnia Jezusa Chrystusa.
„ 2, 16. — Radość w dniu Jezusa Chrystusa.
„ 3, 11. — Powstanie od umarłych.
„ 3, 20—21. — Rzeczpospolita... skąd oczekujemy Jezusa.
„ 4, 5. — Pan blizko jest.
Kols. 3, 3—5. — Okażemy się z nim.
1 Tess. 1, 9. — Oczekiwali Syna jego z niebios.
„ 2, 19. — Nadzieja, radość, korona w dzień przyjścia.
„ 3, 13. — Serce nienaganione na przyjście jego.
„ 4, 13—18. — Zachwycenie.
„ 5, 1—10. — Czasy, chwile, dzień i noc.

1 Tess. 5, 23.	— Bez nagany na przyjście Pana Jezusa.
2 Tess. 1, 7—10.	— Objawi się w ogniu płomienistym
„ 2, 1—8.	Zniesie bezbożnika objawieniem przyjścia swego.
1 Tym. 6, 13—16	— Zachowaj przykazania aż do objawienia Pana Jezusa Chrystusa.
2 Tym. 4, 1.	— Sądzić będzie w sławnem przyjściu swojem i królestwie.
„ 4, 8.	— Korona dla wszystkich, którzy umiłowali sławne przyjście jego.
Tyt. 2, 11—15.	— Błogosławiona nadzieja, chwalebne objawienie
Żyd. 9, 24—28.	— Dwukrotne ukazanie się.
„ 10, 22—24.	— Wiara, nodzieja, miłość.
„ 10, 25.	— On dzień się przybliża.
„ 10, 35—37.	— Cierpliwość... bardzo małuczko.
Jak. 5, 7—8.	— Bądźcie cierpliwi — deszcz ranny i wieczorny.
1 Piot. 1, 7.	— Doświadczenie wiary.
„ 1, 13.	— Doskonałą miejcie nadzieję...
„ 4, 13.	— W objawieniu chwały jego...
„ 5, 1—4.	— A gdy się okaże książe pasterzy.
2 Piot. 3.	— Naśmiewcy. Dzień Pański.
1 Jan. 2, 28.	— Abyśmy, gdy się ukaże, ufanie mieli.
„ 3, 2—3.	— Podobni mu będziemy... mający tę nadzieję oczyszcza się.
2 Jan. 7.	— Przyjdzie w ciele.
Juda 14—15.	— Przyjdzie ze świętymi swymi wykonać sąd.
Obj. 1, 7.	— Oto idzie z obłokami.
„ 2, 25.	— Trzymaj, aż przyjdę.
„ 3, 3.	— Przyjdę jako złodziej.

Obj. 3, 10—11. — Zachowam cię od godziny pokuszenia. Oto idę rychło.
„ 14, 14—16. — Żniwo ziemi.
„ 16, 15. — Oto idę jako złodziej: Błogosławiony, który czuwa.
„ 22, 20. — I owszem przyjdź, Panie Jezu.